

vyšují 6.000 Kč, nýbrž činí právě 6.000 Kč. R e k u r s n í s o u d zamítl návrh na zrušení exekuce, maje za to, že exekuce není nepřipustnou, má-li dlužník služného pouze 6.000 Kč ročně, a že jest tím méně důvodu ke zrušení exekuce, ježto dlužník má kromě toho příjmy vedlejší.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Z ustanovení prvního odstavce §u 1 zákona ze dne 15. dubna 1920, č. 314 sb. z. a n., že při exekuci na služební platy musí dlužníku zůstatí volným roční příjem 6.000 Kč, plyne nade vší pochybnost, že služební platy 6.000 Kč nepřevyšující jsou z exekuce vyňaty, exekuce na ně tudíž jest nepřipustna. O případy, v nichž volný roční příjem činí jen 3.000 Kč (druhý odstavec §u 1 a §u 4), zde nejde. Přípustnost exekuce na platy, volný roční příjem nepřesahující, nelze vyvoditi ani z ustanovení §u 299 odstavce druhý ex. ř., neboť tato ustanovení předpokládají, jak pravi motivy k §u 299 ex. ř. str. 219, že původní příjem v čase zabavení alespoň již částečně exekuci byl podroben. Ježto dlužníku roční příjem 6.000 Kč musí zůstatí volným ze služebního platu, jest pro přípustnost exekuce na služební plat zcela nerozhodno, jaké příjmy mimo to dlužník má, které nejsou služebním platem. Okresní soud zjistil, že služební plat stěžovatelův, na který byla exekuce povolena, činí pouze 6.000 Kč. Příjem, který má z toho, že jest mu dovoleno mimo službu prováděti práce na vlastní účet, zůstává mimo počet, poněvadž tento výdělek není služebním platem. Zrušil tudíž okresní soud exekuci právem podle §u 39 čís. 2 ex. ř.

Čís. 6365.

Tím, že nový majitel pozemku oznámil stavebnímu úřadu, že nájemce zřídil si bez stavebního povolení na pozemku budovy, a nežádal o dodatečné jich schválení, neprohřešil se na povinnostech, uložených mu §em 1096 obč. zák. Nařídil-li pak stavební úřad, by byly budovy zbořeny, bylo na majiteli pozemku, by nejprve domohl se zrušení nájemního poměru. Neučinil-li tak, nýbrž dal budovy svémocně zbořiti, jest z toho práv.

(Rozh. ze dne 13. října 1926, Rv I 472/26.)

Žalobci měli v nájmu dřevěnou kůlnu, v níž provozovali obchod, a dřevěnou boudu, již obývali, na pozemku v Z. u Prahy, jež koupil žalovaný. Stavební povolení těmto budovám nebylo uděleno. K žádosti žalovaného nařídil pražský magistrát, by kůlna byla zbořena, načež žalovaný kůlnu zbořil. Žalobou, o níž tu jde, domáhali se žalobci na žalovaném náhrady škody, jež jim vzešla zbořením kůlny. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e neuznal žalobní nárok důvodem po právu. O d v o l a c í s o u d uznal žalobní nárok důvodem po právu. D ů v o d y: Podle skutečností prvním soudem zjištěných, jež soud odvolací

přejímá za základ svého rozhodnutí, jest ovšem pravda, že žalovaný dal obě boudy zbořiti na základě nařízení magistrátu hlavního města Prahy. Nebudiž však přehlíženo, že žalovaný toto úřední nařízení svým oznámením ze dne 30. srpna 1924 sám vyvolal za tím účelem, aby obě boudy, jichž žalobci právem nájemním užívali, mohl zbořiti. Úmysl tento je zřejmý z obsahu písemního oznámení ve spisech magistrátu založeného a za pravé uznaného. Příslušným nařízením magistrátu ze dne 29. listopadu 1924 zůstal dosavadní nájemní poměr mezi stranami prozatím nedotčen a příkaz v něm obsažený, by žalovaný obě boudy ihned odstranil, poskytoval žalovanému prozatím jen právní důvod, na jehož základě žalovaný mohl buď žalobou domáhati se zrušení smlouvy nájemní ve příčině těchto dvou bud anebo žádati o svolení k výpovědi téže smlouvy (§ 3 zákona ze dne 25. dubna 1924, čís. 85 sb. z. a n.). Ke zbourání buď byl by mohl žalovaný přikročiti teprve tenkrát, až by žalobci po právoplatném zrušení poměru nájemního boudy byli vyklidili dobrovolně nebo následkem exekuce. Poněvadž žalovaný dal obě boudy zbořiti, nevyčkav právoplatného zrušení poměru nájemního, nutno spatřovati v jeho postupu nedovolenou svépomoc, za jejíž následky jest žalovaný zodpovědným (§ 19 obč. zák.). S názorem prvního soudu, že tu nastal případ § 1447 obč. zák. nelze souhlasiti. Tento zákonný předpis má na zřeteli zánik věci nebo nemožnost plnění, jež nastaly náhodou. V souzeném případě však tomu tak není. Příkaz ve výměru magistrátu ze dne 29. listopadu 1924 není pro žalovaného náhodou, když žalovaný sám ve svém zájmu se o to přičinil, by příkaz byl vydán. Vyhověl-li magistrát návrhu podání žalovaného ze dne 30. srpna 1924, měl žalovaný setrvati i na dále na půdě zákonné a zachovati se tak, jak shora naznačeno. Žalovaný pochybil však v tom, že, nedbaje nájemních práv strany žalující a nevyčkav soudního rozhodnutí, dal boudy zbořiti. Tím porušil svémocně tato práva nájemní, čímž povinnost jeho k náhradě škody jest odůvodněna.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání, jež uplatňuje jedině dovolací důvod čís. 4 §u 503 c. ř. s., není oprávněno. Nelze ovšem přisvědčiti odvolacímu soudu, pokud spatřuje zavinění žalovaného patrně i v tom, že svým podáním ze dne 30. srpna 1924, jímž upozornil příslušný úřad na závady proti předpisům stavebního řádu, že totiž žalobci bez stavebního schválení postavili si v zahradě boudy a provozovali v nich obchod, sám vyvolal příkaz, magistrátem mu daný, by tyto boudy odstranil. Stavební řád pro město Prahu zakazuje v §u 37 zřizování staveb bez stavebního povolení a stihá poklesky proti tomuto zákazu jako přestupky peněžitými tresty (§ 121 odst. 1). Byly-li tedy boudy postaveny proti tomuto zákazu, šlo o protiprávní stav, jež žalovaný, nabyv vlastnictví domu, nemusel trpěti, a nelze mu proto klásti za vinu, že hleděl tento protiprávní stav odstraniti a za tím účelem oznámil závadu příslušnému stavebnímu úřadu. Žalovaný vstoupil ovšem nabytím vlastnictví domu v nájemní

poměr se žalobci a měl následkem toho jako pronajímatel povinnost, by pronajatý předmět udržoval v upotřebitelném stavu a by nerušil nájemce v řádném jeho užívání (§ 1096 obč. zák.). Ale uvedeným zákrokem neprohřešil se proti těmto povinnostem, jež přece nelze vykládati v ten smysl, že by byl vlastník domu nucen, by ve svém domě trpěl stav protizákonný, právě tak, jako není jeho povinností, by snad k vůli nájemnímu poměru zakročoval u příslušných úřadů o dodatečné schválení tohoto protizákonného stavu, a nelze proto spatřovati zavinění žalovaného ani v tom, že nezažádal o dodatečné schválení bud bez stavebního povolení zřízených, ač mu k tomu poskytoval možnost stavební řád pro město Prahu v Šu 121 druhý odstavec, dle něhož stavby, zřízené bez stavebního povolení, jest sbořiti, když a pokud se nedosáhne dodatečného stavebního povolení. Avšak, jak odvolací soud správně vyslovil, spočívá zavinění žalovaného v tom, že dal boudy s v é m o c n ě zbořiti. Neboť nařízením stavebního úřadu nebyl nájemní poměr mezi stranami prozatím ještě dotčen a příkaz stavebního úřadu, by boudy byly odstraněny, poskytoval žalovanému jen právní důvod, na základě kterého mohl ve smyslu Šu 3 zákona o ochraně nájemníků žádati buď za zrušení nájemního poměru anebo za svolení k výpovědi, a teprve po vyklizení bud po právoplatném zrušení nájemního poměru mohl žalovaný zbořiti boudy. Žalovaný však tímto jedině přípustným způsobem nepostupoval, nýbrž dal obě boudy bez soudního řízení a bez souhlasu žalobců zbořiti. Jde tu o svémocný čin, za jehož následky jest žalovaný dle Šu 19 obč. zák. zodpovědným. Vzhledem k vývodům dovolání dlužno konečně podotknouti, že jest nerozhodno, zda dřevěná kůlna, postavená u hlavního vchodu, nepodléhala, jak dovolání tvrdí, zákonu o ochraně nájemníků. Žalobci najali všechny místnosti jednotnou smlouvou za úhrnný nájem 1400 Kč. Nájemní smlouva ohledně dřevěné kůlny nemohla tudíž býti dříve zrušena, dokud nebylo možno zrušiti smlouvu ohledně ostatních místností, nesporně zákonem chráněných.

Čís. 6366.

Tesařský dělník, jenž dostával zprvu mzdu podle pracovních hodin, později týdně a zůstal vždy jen předním dělníkem, nebyl obchodním pomocníkem podle zákona ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák.

Zaměstnanec se stal po případě nehodným důvěry zaměstnavatelovy (§ 82 písm. d) živn. řádu), sdělal-li nesprávně mzdové listiny a vykazoval-li o dělníka více, nežli jich skutečně pracovalo.

Záleží na okolnostech případu, zda snad opomenutí neprodleného propuštění lze pokládati za vzdání se práva k němu.

(Rozh. ze dne 13. října 1926, Rv I 1038/26.)

Žalobce byl žalovaným koncem září 1925 propuštěn ze služby. Žaloba, již se domáhal zaplacení mzdy za dobu do konce roku 1925, byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto